

дитину як щось інше, ніж захисну та маніпулятивну машинерію війни, мали б шанс зрозуміти, що це життя є вартим проживання, вартим захисту та оплакування» [1, с. 31]. Саме тому, всі наші втрати, знищені життя, що вже є, і що ще попереду – це лише втрати українців, і оплакувані вони лише нами. Для всього іншого світу, які б співчуття чи слова підтримки не лунали, то лише статистика, сухі цифри, які не відбиваються у свідомості.

Можна продовжити розкручувати всі ті постулати, які зібрала в одній роботі Джудіт Батлер, але вони будуть хіба огортанням словесну форму того що ми проживаємо щодень. Всі ті жахіття, які ми бачимо, вся та прекарна загрозливість перед лицем якої ми всі рівні, все те нерозуміння та недовіра міжнародних прав по захисту мирного населення лише посилюють відчуття безсилля.

Список використаних джерел:

1. Батлер Дж. Фрейми війни. Чиї життя оплакуються? К

ГРЕЧКОСІЙ Руслан,

докторант кафедри філософії Навчально-наукового інституту філософії та освітньої політики УДУ імені Михайла Драгоманова

НЕРІВНОМІРНІСТЬ ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ: ПЕРСПЕКТИВИ ТА СЦЕНАРІЇ РОЗВИТКУ ЛОКАЛЬНИХ КУЛЬТУР

Нестор Гарсія Канкліні у роботі «Уявлена глобалізація» задається питанням «глобалізуватися чи обстоювати ідентичність: що обрати» [1]. І це не просто умовне запитання науковця, це два розрізнені твердження, які покладено на ваги з пропозицією подальшого вибору. Зрозуміло, що повсюдність та невідворотність глобалізаційної хвилі є неунікним явищем та дослідник все ж всупереч всім тенденційним змінам пропонує замислитися. Перш ніж формувати стратегії політик, які геть не властиві державі та є лише спробою нав'язати чийсь зразки; перш ніж налаштувати повсякдення на той курс, який спланували в «невідомих кабінетах»; перш ніж тішити себе химерами щодо багатофункціональності

міжкультурних зв'язків – варто замислитися. Всі ці та багато інших маркерів є не чим іншим як кроками до знищення своїх унікальних традиційних культурних особливостей. Тим більш, що весь той примарний, а відтак «уявлений» доступ до благ «глобалізованого світу» має наскільки викривлену природу, що сприймаючи будь-що як благо, людство добровільно вступає в безжальну гру, з якої всі поступово будуть вибувати наче в черговому сезоні «Гри в кальмара» від Netflix.

Повертаючи наше розмірковування в русло дослідження Н.Г. Канкліні не можемо оминати увагою його ідею погляду на глобалізаційні тенденції крізь призму наративу («оскільки глобалізація постає як невизначений і некерований об'єкт, ті, хто її здійснює, описують її за допомогою наративів і метафор» [1, с. 14]). І тут вже всім відомі: *гомогенізація світу, стирання кордонів, витіснення локального транснаціональним та анонімність виробництва* змушують апелювати до здорового глузду. Позаяк, несвідоме включення в єдину систему світових процесів здатне анулювати надбання будь-якого народу. «Кажуть, що глобалізація діє за допомогою інституційних структур, організацій усіх рівнів і ринків матеріальних і символічних товарів, які складніше ідентифікувати та контролювати, ніж раніше, коли різні економіки, засоби комунікації та мистецтво функціонували лише в межах національного простору. Давид не знає, де перебуває Голіаф» [1, с.13-14]. Слід відмітити, що спроби визначити глобалізацію, глобалізаційні процеси через наративи дозволяють типологізувати всі процеси і уникнути відмінностей, так би мовити «впорядкувати» їх.

Глобалізаційна ейфорія, яка на певному історичному етапі охопила суспільний розвиток, спричинила подальший хаос та невизначеність. І саме тому, якщо в своїй вихідній точці глобалізація була свого розу ідеєю та вірою в світову спільність та єдність, то наразі ж в глобалізації шукають порятунку та спасіння від збентеженості, невизначеності та хаосу в якому опинилися різні культури. Хоча й ця надія на новостворену «глобальну культуру» є досить наївною, оскільки ніхто достеменно не знає на чому вона

ґрунтується та за якими принципами діє. «Американський кінематографіст, який працює у Голлівуді – цьому символічному «домі американської мрії», – вже не сприймає так, як раніше, позицію його країни у світі, відтоді як дізнався, що Universal Studios були викуплені японським капіталом. Після того, як упродовж багатьох років він уважав Захід сучасним, а Схід традиційним, просування Японії у Сполучених Штатах і в інших західних регіонах примусило його запитати себе, цитуючи Девіда Морлі, чи зараз «світ буде читатися справа наліво, а не зліва направо» [1, с.15-16]. Завважимо, що Н.Г. Канкліні підводить глобалізацію до дефініції «американізації», адже всі ті торгівельно-економічні зв'язки, які налагоджено Сполученими Штатами охоплюють найдрібніші та найвіддаленіші локальні культури. «Найефективніше глобалізація виявляється в аудіовізуальній сфері: *музика, кіно, телебачення та засоби масової інформації* зазнають реорганізації, починаючи з нечисленних компаній задля поширення на всю планету. Мультимедійна система, яка частково включає ці чотири сфери, надає небачені можливості транснаціонального поширення навіть у периферійних культурах» [1, с.18]. І саме з розуміння цих складників, можна вивести думку, що глобалізація діє досить різними методами та вдається, як до жорстких, так і лайт-тактик, що може сформувати уявлення про природність такого розвитку подій. Так, облюбована ще в ХХ ст. «зразковість» американської музики чи телешоу поступово стала чимось звичним та нормативним поряд з досягненнями власної культури. А сама форма не викликає жодних питань, адже здавалося б за прослуховуванням музики не може бути нічого небезпечного. Але саме такими засобами комунікації відбувається мультикультурна інтеграція.

Посилаючись на роботу «Вбивчі ідентичності» Аміна Маалуфа, Н.Г. Канкліні виносить твердження, що: «Те, що робить мене таким, як я є, а не інакшим, – це перебування на межі між двома країнами, двома чи трьома мовами, декількома культурними традиціями» [21]. І в цьому приховано декілька складових. Насамперед те, що в кожній людини є дещо «глибинне» закладене їй природою, місцем

народження, оточуючи світом тощо. Все те, що ми можемо назвати ідентичністю. А з іншого боку, інфантильна схильність до перейняття маркерів інших культур, яка повсякчас змушує уникати ідентичності та замість її ствердження приводить до розпорошення, а відтак і втрати.

Список використаних джерел:

1. Канкліні Г.Н. Уявлена глобалізація. Київ, Ніка-Центр, 2016. 264 с.

ГУМЕНЮК Юлія,

*здобувач, асистент кафедри теоретичної і практичної філософії
Київського національного університету імені Тараса Шевченка*

МІЖДИСЦИПЛІНАРНИЙ ДИСКУРС ЩОДО ПРОБЛЕМИ КОНЦЕПТУАЛІЗАЦІЇ АЛЬТРУЇЗМУ

XXI століття - час, в якому альтруїзм як специфічне явище свідомості та поведінки став предметом філософських, соціологічних, етологічних та психологічних досліджень та інтерпретацій, які характеризуються принциповими методологічними суперечностями. Сьогодні реалізацію деяких концепцій альтруїзму можна розглядати як соціальні проекти або прогнозування, деякі як соціальні утопії. Враховуючи те, що на даному етапі розвитку суспільства здебільшого переважає орієнтація його на «економічний ефект», стає очевидним, що «...при прийнятті рішень люди керуються не соціокультурними цінностями, а прагматичними, економічними» [1, с.9]. Через це, в наш час етико-філософський аналіз концепцій альтруїзму, бачиться найбільш актуальним. Тут альтруїстична поведінка людини розглядається, виходячи з морально-етичних позицій, в основі яких стоїть моральний закон І. Канта про те, що існують деякі стабільні моральні максими, які залишаються непохитними в різні часи і в різних культурах [2]. Важливо додати, що в рамках цього підходу викарбувались три основні принципи: справедливості («Вчиняй так, щоб інтерес іншого не ставав для тебе засобом досягнення власних